

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3069/2565

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย น.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 227/1, ป.วิ.อ. มาตรา 226/3, ป.วิ.อ. มาตรา 226/5, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 318, ป.อ. มาตรา 76

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ในชั้นพิจารณาโจทก์ไม่ได้ตัวผู้เสียหายที่ 1 ก. พ. และ ด. มาเบิกความเป็นพยาน คงมีเพียงบันทึกคำให้การของบุคคลดังกล่าว โดยผู้เสียหายที่ 1 ยืนยันถึงตัวคนร้ายและจำเลยที่ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราอันเป็นเพียงพยานบอกเล่า ซึ่งในการวินิจฉัยพยานบอกเล่าที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้าน ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวังตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227/1 ก็ตาม แต่การที่โจทก์ไม่สามารถนำตัวพยานดังกล่าวมาเบิกความในชั้นพิจารณาเนื่องจากไม่ทราบที่อยู่ของพยาน โดยโจทก์ใช้เวลาติดตามพยานเป็นเวลาถึง 5 เดือนเศษ นับว่ามีเหตุจำเป็นที่โจทก์ไม่สามารถนำพยานซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็นและได้ยินเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนี้ด้วยตนเองโดยตรงมาเป็นพยานได้ และเมื่อจำเลยหลบหนีไปนานจนติดตามพยานได้ยาก กรณีเช่นนี้ย่อมมีเหตุผลสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังพยานบอกเล่านั้นตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226/3 วรรคสอง (2) และถือได้ว่ามีเหตุอันสมควรที่จะรับฟังบันทึกคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ที่เบิกความไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2726/2559 ของศาลชั้นต้น ประกอบพยานหลักฐานอื่นในคดีได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226/5

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 276, 318 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง (เดิม), 318 วรรคสาม (เดิม) ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำความผิดจำเลยอายุ 19 ปีเศษ เห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ฐานร่วมกันพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร จำคุก 2 ปี ฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิง จำคุก 10 ปี รวมเป็นจำคุก 12 ปี ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้เสียหายที่ 1 เกิดเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2530 ขณะเกิดเหตุอายุ 16 ปีเศษ ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้องมีคนร้ายร่วมกันพรากผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นลูกจ้างและอยู่ในอำนาจปกครองดูแลของนาย ช. ผู้เสียหายที่ 2 ไปเพื่อการอนาจาร และร่วมกันดูผู้เสียหายที่ 1 ขึ้นรถจักรยานยนต์ไปข่มขืนกระทำชำเราที่ป่าข้างทาง พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้เสียหายที่ 1 ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล บ. ชั้นสอบสวนจำเลยให้การปฏิเสธ สำหรับความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คู่ความไม่อุทธรณ์ จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยร่วมกันกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายที่ 2 เป็นพยาน

เบิกความว่า บิดามารดาผู้เสียหายที่ 1 ผูกผู้เสียหายที่ 2 ให้เป็นผู้ปกครองหรือผู้ดูแลผู้เสียหายที่ 1 คืบเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 2 เห็นนางสาว พ. และนางสาว ก. ส่งเสียงเอะอะโวยวายบอกว่าโดนฉุดแต่หนีมาได้ แล้วช่วยกันตามหาผู้เสียหายที่ 1 และโจทก์มีรอยตำราวจเอกหญิง ศ. พนักงานสอบสวน เป็นพยานเบิกความว่า พยานสอบคำให้การผู้เสียหายที่ 1 นางสาว พ. นางสาว ก. และนางสาว ด. ได้ความว่าทั้งสี่คนขับรถจักรยานยนต์ไปที่ปากซอยวัดหนองใหญ่เพื่อโทรศัพท์ ระหว่างนั้นมีคนร้ายสี่คนขับรถจักรยานยนต์มาสองคัน คันแรกนาย อ. เป็นคนขับ นาย ป. นั่งซ้อนท้าย คันที่สองคนขับไม่ทราบชื่ออะไร แต่คนที่นั่งซ้อนท้ายคือจำเลย ผู้เสียหายที่ 1 ถูกคนร้ายฉุดกระชากขึ้นรถจักรยานยนต์ที่นาย อ. ขับ มีนาย ป. นั่งซ้อนท้ายไปที่ป่าข้างทาง จากนั้นนาย ป. ข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 แล้วจำเลยเข้ามาข่มขืนกระทำชำเราต่อ และนาย ป. เข้ามาข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 อีกครั้ง ผู้เสียหายที่ 1 ยืนยันภาพคนร้ายสามคนคือนาย ป. นาย อ. และจำเลย นอกจากนี้โจทก์มีพยานตำรวจโท ส. พนักงานสอบสวนเบิกความสนับสนุนว่า ผู้เสียหายที่ 1 มาให้การเพิ่มเติมชี้ภาพถ่ายยืนยันว่าจำเลยเป็นคนร้าย เห็นว่า แม้ในชั้นพิจารณาโจทก์ไม่ได้ตัวผู้เสียหายที่ 1 นางสาว ก. นางสาว พ. และนางสาว ด. เต็มมาเบิกความเป็นพยาน คงมีเพียงบันทึกคำให้การของบุคคลดังกล่าว โดยผู้เสียหายที่ 1 ยืนยันถึงตัวคนร้ายและจำเลยที่ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราอันเป็นเพียงพยานบอกเล่า ซึ่งในการวินิจฉัยพยานบอกเล่าที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้าน ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 ก็ตาม แต่การที่โจทก์ไม่สามารถนำตัวพยานดังกล่าวมาเบิกความในชั้นพิจารณาเนื่องจากไม่ทราบที่อยู่ของพยาน โดยโจทก์ใช้เวลาติดตามพยานเป็นเวลาถึง 5 เดือนเศษ แล้วนับว่ามีเหตุจำเป็นที่โจทก์ไม่สามารถนำพยานซึ่งเป็นผู้ที่ได้เห็นและได้ยินเรื่องที่จะให้การเป็นพยานนี้ด้วยตนเองโดยตรงมาเป็นพยานได้ และเมื่อจำเลยหลบหนีไปนานจนติดตามพยานได้ยาก กรณีเช่นนี้ย่อมมีเหตุผลสมควรเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมที่จะรับฟังพยานบอกเล่าอันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 วรรคสอง (2) และถือได้ว่ามีเหตุอันสมควรที่จะรับฟังบันทึกคำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ที่เบิกความไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 2726/2559 ของศาลชั้นต้น ประกอบพยานหลักฐานอื่นในคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/5 ซึ่งผู้เสียหายที่ 1 เบิกความยืนยันในคดีที่นาย อ. ถูกฟ้องข้างต้นว่าผู้เสียหายที่ 1 พักอาศัยและทำงานกับผู้เสียหายที่ 2 คืบเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 นางสาว พ. นางสาว ด. และนางสาว ก. ไปปากซอย เห็นกลุ่มคนร้ายสี่คนเดินเข้าไปฉุดกระชากนางสาว พ. และนางสาว ด. เมื่อผู้เสียหายที่ 1 ลงจากรถจักรยานยนต์ คนร้ายเดินเข้ามา นางสาว ก. วิ่งหนีไป ส่วนผู้เสียหายที่ 1 ถูกนาย ป. ลากไปที่รถจักรยานยนต์ซึ่งมีนาย อ. เป็นคนขับ นาย ป. บังคับให้ผู้เสียหายที่ 1 นั่งตรงกลางแล้วนั่งประกบท้าย นาย อ. ขับรถจักรยานยนต์พาไปบริเวณอ่างเก็บน้ำมาบประชัน โดยมีคนร้ายขับรถจักรยานยนต์อีกคันตามมา ระหว่างทางนาย ป. ถอดเสื้อและกางเกงผู้เสียหายที่ 1 เมื่อถึงบ้านนาย อ. จอดรถจักรยานยนต์และถอดหมวกนิรภัยออก นาย ป. ข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 แล้วนาย อ. และคนร้ายอีกสองคนเข้ามาข่มขืนกระทำชำเรา โดยนาย อ. ชักอาวุธปืนสั้นโชว์ผู้เสียหายที่ 1 กล่าวจึงไม่ได้ต่อสู้ขัดขืน จากนั้นนาย อ. และนาย ป. พาผู้เสียหายที่ 1 ไปส่งที่ห้องพักหลังเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 บอกเพื่อนและผู้เสียหายที่ 2 ว่าถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายที่ 2 พาผู้เสียหายที่ 1 ไปร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีนาย อ. กับพวก เจ้าพนักงานตำรวจพาผู้เสียหายที่ 1 ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล บ. ผู้เสียหายที่ 1 จำคนร้ายสามคนที่ข่มขืนกระทำชำเราได้ ผู้เสียหายที่ 1 ให้การ

ครั้งแรกว่าจำหน้าคนร้ายได้ทั้งหมด และให้การเพิ่มเติมครั้งที่สองว่ามีบุคคลใดข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายที่ 1 โดยได้ชี้ยืนยันภาพถ่ายคนร้ายและนางสาว พ. กับนางสาว ด. เบิกความยืนยันในคดี ที่นาย อ. ถูกฟ้องว่า นางสาว ก. ขับรถจักรยานยนต์ไปส่งนางสาว พ. และนางสาว ด. ที่ตู้ โทรศัพท์สาธารณะ แล้วไปรับผู้เสียหายที่ 1 ระหว่างนั้นมีคนร้ายขับรถจักรยานยนต์สองคัน คนร้าย สองคนเดินเข้ามาดูกระชากนางสาว พ. และนางสาว ด. ให้ออกจากตู้โทรศัพท์สาธารณะ คนร้าย ตบนางสาว พ. และนางสาว ด. ที่บริเวณศีรษะ นางสาว ก. ขับรถจักรยานยนต์เข้ามาโดยมี ผู้เสียหายที่ 1 นั่งซ้อนท้าย คนร้ายเข้าไปหา นางสาว ก. และผู้เสียหายที่ 1 วิ่งหนีแต่ผู้เสียหายที่ 1 กลุ่มคนร้ายพาตัวไปได้ นางสาว พ. ผู้เสียหายที่ 1 และนางสาว ก. จำคนร้ายได้ ภาพแรกคือนาย ป. ซึ่งเป็นคนตบนางสาว พ. ภาพที่ 2 จำไม่ได้ว่าคนร้ายตามภาพทำอะไรกับนางสาว พ. หรือไม่ ส่วนภาพที่ 3 เป็นคนร้ายที่ดูกระชากนางสาว พ. ผู้เสียหายที่ 1 และนางสาว ก. แม้คำเบิกความ ดังกล่าวเกิดขึ้นหลังเกิดเหตุถึง 1 ปีเศษ แต่ก็ยังสอดคล้องกับพยานโจทก์ข้างต้น โดยผู้เสียหายที่ 1 ได้ให้การชั้นสอบสวนบอกเล่าเหตุการณ์ รายละเอียดและขั้นตอนการกระทำผิดของจำเลยกับพวก ใกล้ชิดกับวันเกิดเหตุต่อหน้าพนักงานอัยการและนักสังคมสงเคราะห์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหลายฝ่าย โดยยืนยันถึงตัวคนร้ายและจำเลยที่ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 และผู้เสียหายที่ 1 เบิกความในคดีที่นาย อ. ถูกฟ้องยืนยันถึงเหตุที่จำเลยได้เนื่องจากมีแสงสว่างไฟฟ้าตลอด เส้นทาง เห็นจำเลยตั้งแต่แรกที่มีการดูกระชากผู้เสียหายที่ 1 จนข่มขืนกระทำชำเรา และหลัง เกิดเหตุได้ชี้ภาพถ่ายจำเลยว่าเป็นคนร้ายที่ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 เชื่อได้ว่า ผู้เสียหายที่ 1 ให้การในชั้นสอบสวนและเบิกความในคดีที่นาย อ. ถูกฟ้องไปตามความจริง ไม่มี เวลาคิดปรุงแต่งข้อเท็จจริงเพื่อปรักปรำจำเลยได้ แม้ผู้เสียหายที่ 1 จะไม่ได้ให้การในชั้นสอบสวน ครั้งแรกว่าถูกจำเลยข่มขืนกระทำชำเราไว้ แต่ก็ปรากฏตามคำให้การชั้นสอบสวนว่า ผู้เสียหายที่ 1 ไม่กล้าบอกความจริงเนื่องจากมีความอับอาย เมื่อขณะที่ผู้เสียหายที่ 1 ให้การชั้นสอบสวนมีอายุ เพียง 16 ปี แสดงให้เห็นถึงความคิดตามประสาเด็กที่ยังอ่อนวัยของผู้เสียหายที่ 1 หากไม่เป็น ความจริงคงไม่กล้านำเรื่องที่使自己ตนเองและครอบครัวเสื่อมเสียชื่อเสียงมาให้การต่อ พนักงานสอบสวนเช่นนี้ได้ นอกจากนี้แม้คำให้การชั้นสอบสวนและการเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 ในคดีที่นาย อ. ถูกฟ้องจะแตกต่างกันเกี่ยวกับเรื่องที่จำเลยร่วมกันเข้าไปข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายที่ 1 ว่า เป็นคนที่สองหรือคนที่สามก็ตาม ก็เป็นเพียงรายละเอียดที่ฟังได้ว่าจำเลยร่วมกัน เข้าไปข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 อยู่ด้วยกัน หากได้ทำให้คำให้การชั้นสอบสวนและ คำเบิกความของผู้เสียหายที่ 1 เป็นพิรุธถึงกับรับฟังไม่ได้แต่อย่างใดไม่ เมื่อผลการตรวจชันสูตร ของแพทย์ ได้ความว่า ผู้เสียหายที่ 1 บาดเจ็บมีบาดแผลถลอกตกสะเก็ดบริเวณเข้าซ้ายยาว 1 เซนติเมตร เยื่อพรหมจารีฉีกขาดเก่า ตรวจพบตัวอสุจิ สารที่เป็นส่วนประกอบของน้ำกามเพศชาย แพทย์ให้ความเห็นตรวจพบหลักฐานว่าผ่านการร่วมประเวณี เชื่อได้ว่าผู้เสียหายที่ 1 ถูกจำเลยกับ พวกร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงจริง พยานหลักฐานโจทก์รับฟังได้ โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยกับพวกร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 อันมีลักษณะ เป็นการโทรมหญิงตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น สำหรับความผิดฐานร่วมกันพราหม์ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจาร เมื่อผู้เสียหายที่ 1 ยังเป็นผู้เยาว์ไม่ได้บรรลุนิติภาวะ และพักอาศัยอยู่กับผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็น ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล การที่จำเลยกับพวกร่วมกันดูและข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 เป็น การกระทำอันมีเจตนาล่วงล้ำอำนาจผู้ปกครองหรือผู้ดูแลของผู้เสียหายที่ 2 แล้ว การกระทำของ

จำเลยยอมมีความผิดฐานร่วมกันพรากผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งเป็นผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเพื่อการอนาจารตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นด้วยเช่นกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานัน ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษากลับให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

ภทริกา จุลฤกษ์ · พงษ์ศักดิ์ กิตติสมเกียรติ · ภิญโญภัทร์ แสงภู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3069/2565>